

Az Európai Unió
Tanácsa

Brüsszel, 2018. június 21.
(OR. en)

10306/18

SOC 431
EDUC 264

FELJEGYZÉS

Küldi:	a Tanács Főtitkársága
Dátum:	2018. június 21.
Címzett:	a delegációk
Előző dok. sz.:	9724/18 + COR 1 + COR 2
Tárgy:	A kisgyermekkori nevelésre vonatkozó integrált szakpolitikák, mint a szegénység csökkentésének és a társadalmi befogadás elősegítésének az eszközei – A Tanács következtetései

Mellékelten továbbítjuk a delegációknak „A kisgyermekkori nevelésre vonatkozó integrált szakpolitikák mint a szegénység csökkentésének és a társadalmi befogadás elősegítésének az eszközei” című tanácsi következtetéseket, amelyeket a Tanács a 2018. június 21-i ülésén fogadott el.

**A kisgyermekkori nevelésre vonatkozó integrált szakpolitikák mint
a szegénység csökkentésének és a társadalmi befogadás elősegítésének az eszközei**

A Tanács következtetései

TUDATÁBAN ANNAK, HOGY:

1. a gyermekek jogainak előmozdítása és védelme, a gyermekszegénység és a társadalmi kirekesztettség elleni küzdelem, valamint a gyermekek társadalmi, kulturális, etnikai vagy egyéb háttérüktől független esélyegyenlőségének biztosítása az Európai Unió alapvető célkitűzései közé tartoznak. Az Európai Unió Alapjogi Chartája kimondja, hogy a gyermekeknek joguk van a jólétükhöz szükséges védelemhez és gondoskodáshoz, valamint hogy a hatóságok és a magánintézmények gyermekekkel kapcsolatos tevékenységében a gyermek mindenek fölött álló érdekének kell az elsődleges szempontnak lennie;
2. az Európai Unió és tagállamai az Európa 2020 stratégiával összefüggésben kötelezettséget vállaltak arra, hogy csökkentik a szegénységet és a társadalmi kirekesztettséget, többek között a gyermekek körében is. 2016-ban az Unióban még mindig 24,8 millió gyermeket fenyegetett a szegénység vagy a társadalmi kirekesztettség veszélye. Ez továbbra is problémát jelent, mivel a gyermekszegénység nemcsak közvetlenül a gyermekek jóllétére, hanem az egész társadalomra is kedvezőtlen hatást gyakorol. A szegénységben és társadalmi kirekesztettségben felnövő gyermekek esetében kisebb a valószínűsége annak, hogy jól teljesítenek az iskolában, jó egészségi állapotban vannak, és hogy életük során a későbbiekben teljes mértékben ki tudják aknázni a bennük rejlő lehetőségeket. A társadalom szempontjából a gyermekszegénység és a társadalmi kirekesztés megnehezíti a gyermekek fejlődését és ahhoz vezet, hogy a gyermekek nem tudják teljes körűen kibontakoztatni képességeiket, továbbá előfordulhat, hogy a rászorulókat egész életük során támogatni kell;
3. a szociális jogok 2017-ben kihirdetett európai pillére értelmében a szegénység ellen a gyermekjogok érvényesülésének szempontját figyelembe véve kell küzdeni, és főszabályként a gyermekeknek joguk van a szegénység elleni védelemhez, a hátrányos helyzetű gyermekeknek joguk van konkrét intézkedésekben részesülni az esélyegyenlőség javítása érdekében, továbbá a gyermekeknek joguk van a megfizethető, jó minőségű kisgyermekkori neveléshez és gondozáshoz;

4. a barcelonai célkitűzések kijelölésével az Európai Unió és tagállamai kötelezettséget vállaltak arra, hogy 2010-ig az Unióban élő, 3 éves és tanköteles kor közötti gyermekek legalább 90%-ának, a 3 évesnél fiatalabb gyermekek pedig legalább 33%-ának esetében gondoskodnak formális gyermekgondozás biztosításáról. Ezeket a célkitűzéseket a nemek közötti egyenlőségről szóló európai paktumban (2011–2020) is megerősítették. Az oktatás és a képzés terén folytatott európai együttműködés stratégiai keretrendszerében is célként tűzték ki, hogy 2020-ra a gyermekek legalább 95%-a (4 évestől tanköteles korig) vegyen részt kisgyermekkorai nevelésben;
5. a gyermekek fejlődése során a korai évek alapvető módon alakítják a gyermekek egészségi állapotát, tanulását, magatartását és társadalmi beilleszkedését, és egész életükre kihatnak. Ezzel összefüggésben a kisgyermekkorai nevelésre vonatkozó szakpolitikák és szolgáltatások a szegénység és a társadalmi kirekesztettség megelőzésének és felszámolásának, a generációkon átívelő hátrányos helyzetből való kitörésnek és a társadalmi mobilitás előmozdításának is fontos eszközei;
6. a gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezményt megerősítő valamennyi országnak törekednie kell annak biztosítására, hogy egy gyermeket se lehessen megfosztani a kisgyermekkorai egészségügyi ellátáshoz – és ezzel összefüggésben a korai megelőző egészségügyi ellátáshoz –, a táplálkozáshoz és a jólléthez kapcsolódó alapvető szolgáltatásokhoz való hozzáféréshez fűződő jogától, különös figyelmet szentelve a hátrányos helyzetű gyermekek jogainak;
7. a 2030-ig tartó időszakra szóló fenntartható fejlesztési célok szerves részét képezi a szegénység felszámolására, az egészséges élet biztosítására, az erőszak és a szexuális kizsákmányolás felszámolására, korosztálytól függetlenül a jóllét előmozdítására, valamint arra irányuló kötelezettségvállalás, hogy minden szinten – többek között kisgyermekkorban is – inkluzív és méltányos, színvonalas oktatást kell biztosítani;
8. a kisgyermekkorai nevelésbe irányuló beruházások igen költséghatékonyak, mivel megelőzik, hogy a későbbiekben közpénzeket kelljen fordítani az oktatás és a készségek hiányából és a munkanélküliségből adódó szegénység és társadalmi kirekesztettség következményeinek felszámolására;

KIEMELVE, HOGY

9. a gyermekszegénység és a gyermekek társadalmi kirekesztése elleni küzdelem, valamint a gyermekek jóllétének elősegítése többdimenziós és integrált megközelítés alkalmazását teszi szükségessé, amely a „Beruházások a gyermekek érdekében: a hátrányos helyzetből való kitörés” című 2013/112/EU bizottsági ajánlásban meghatározott következő három fő pilléren alapul: megfelelő forrásokhoz való hozzáférés, megfizethető minőségi szolgáltatásokhoz való hozzáférés, valamint a gyermekek számára jogaik gyakorlásának biztosítása;
10. a kisgyermekkori nevelésbe és gondozásba irányuló beruházások nemcsak azért nagy jelentőségűek, mert általuk már fiatal korban mérsékelhetők az egyenlőtlenségek, hanem azért is, mert az egész életen át tartó sikeres tanulás, a társadalmi integráció és a foglalkoztathatóság alapjainak megteremtésével segítik megelőzni a felnőttkori szegénység és kirekesztettség kockázatát. A kisgyermekkori nevelésben és gondozásban való részvétel valamennyi gyermek számára előnyökkel jár, de különösen fontos a hátrányos helyzetű gyermekek esetében, mivel döntő szerepet játszik abban, hogy a gyermekek könnyebben tudjanak alkalmazkodni az iskolai környezethez és jobban tanuljanak, valamint hogy a korai beavatkozás segítségével megelőzhetőek és felszámolhatóak legyenek az egyenlőtlenségek. A kisebbségi csoportokhoz tartozó és az alacsony jövedelmű családokban élő gyermekek gyakran sokkal kisebb valószínűséggel vesznek részt kisgyermekkori nevelésben és gondozásban. Ezért különösen fontos, hogy a hátrányos helyzetű gyermekek számára biztosítsuk a színvonalas alapvető szolgáltatások egyenlő igénybevételének lehetőségét;
11. a kisgyermekkori neveléshez kapcsolódóan olyan intézkedéseket kell végrehajtani, amelyek gyermekközpontúak, továbbá a gyermekek fejlődésének és jóllétének valamennyi szempontjára kiterjednek. Integrált és több ágazaton átívelő szakpolitikákra van szükség a gyermekek megfelelő növekedésének és egészségének a biztosításához, a nehézségek korai felismeréséhez és az időben történő beavatkozáshoz – ideértve az általános megelőző egészségügyi szolgáltatások és rehabilitációs szolgáltatások igénybevételének lehetőségét –, a színvonalas kisgyermekkori tanulási lehetőségek szavatolásához, valamint az elhanyagolás és az erőszak kockázatának és más fenyegetéseknek a megelőzéséhez. E tekintetben alapvető fontosságú az egészségügyi, oktatási, szociális és gyermekvédelmi rendszerek közötti jó koordináció és együttműködés;

12. a kisgyermekkorai nevelési szolgáltatások nyújtásának szintjén, és különösen helyi szinten kiemelten fontos integrált és összehangolt megközelítéseket alkalmazni. Kulcsfontosságú, hogy képzett szolgáltatók és szakértők álljanak rendelkezésre. Azok a beruházások, amelyek a szakemberek rendszeres képzésébe irányulnak, és többek között a szülőkkel¹ való jobb együttműködés és partneri kapcsolatok kialakításához, valamint a hátrányos helyzetű gyermekekkel és családokkal való foglalkozáshoz kapcsolódnak, nemcsak a szolgáltatásokhoz való hozzáférés megkönnyítése, hanem e szolgáltatások színvonalának növelése szempontjából is kedvező hatásúak;
13. mivel a gyermekek egészségéért, jóllétéért és fejlődéséért mindenekelőtt és elsősorban a szülők tartoznak felelősséggel, megfelelő támogatást kell biztosítani számukra. Nagyon fontos feladat a társadalmi befogadásra irányuló programoknak, valamint az apák és az anyák munkaerőpiaci részvételének az előmozdítása, pénzügyi támogatás nyújtása, valamint a szolgáltatásokhoz való hozzáférés biztosítása. Családközpontú megközelítésekre van szükség. A munka és a magánélet közötti egyensúlyt támogató, megfelelően kialakított nemzeti intézkedések, mint a gyermekneveléshez kapcsolódó szabadság különböző formái és a rugalmas munkafeltételek szintén elősegíthetik, hogy mindkét szülő részt vegyen a munkaerőpiacon, és a gondozási feladatok egyenlőbb megosztására ösztönzik az anyákat és az apákat. Amennyiben színvonalas kisgyermekkorai nevelési és gondozási szolgáltatások állnak rendelkezésre, és azok könnyen hozzáférhetőek és megfizethetőek, ez megkönnyíti a szülők számára szakmai és gondozási feladataik összeegyeztetését, és lehetővé teszi számukra, hogy megtartsák fizetett munkájukat vagy visszatérjenek ahhoz, és ez számos tekintetben fontos a gyermekek jólléte és fejlődése szempontjából;
14. a kisgyermekkorai nevelési és gondozási szolgáltatások a kisgyermekkorai nevelésre vonatkozó szakpolitikák kulcsfontosságú elemeit alkotják, de általában véve a kisgyermekek fejlődéséért nem csak a hivatásos gondozók és nevelők tartoznak felelősséggel. Ha a gyermeket otthon gondozzák, a szülőket el kell látni a megfelelő információkkal, támogatni kell őket és irányt kell mutatni számukra, többek között még azelőtt, hogy a gyermek belépne a formális oktatási rendszerbe. Ezzel összefüggésben döntő szerepük van a tájékoztatási tevékenységeknek, különösen a legkiszolgáltatottabb helyzetben lévő közösségekben. Különösen kedvezően érintik a hátrányos helyzetű gyermekeket azok a gyakorlatok, amelyek elmélyítik a szülők, valamint a kisgyermekkorai nevelési és gondozási szolgáltatók közötti partnerséget;

¹ A következtetésekben a szülőkre történő valamennyi hivatkozás úgy tekintendő, hogy az a gondviselőkre és elsődleges gondozókra egyaránt vonatkozik.

15. az eredményes stratégiák kidolgozásának kulcselemeként a minden gyermek jóllétét és fejlődését előmozdító általános szakpolitikákat olyan célzott intézkedésekkel kell ötvözni, amelyek a legkiszolgáltatottabb helyzetű családokra irányulnak anélkül, hogy megbélyegeznék azokat. Az olyan gyakorlatok, amelyek ösztönzik a multidiszciplináris megközelítések alkalmazását, a mobil módon végzett közösségi munkát, a családlátogatásokat, a szülői készségek oktatását, a családok számára biztosított tanácsadást és útmutatást, a hátrányos helyzetű csoportokból és közösségekből származó közvetítők bevonását, a szolgáltatásokhoz való szabad hozzáférést, továbbá a szolgáltatások igénybevételét támogató kezdeményezéseket, nemcsak a kisgyermekkorai nevelésben és gondozásban való részvételt segíthetik elő, hanem általános javulást idézhetnek elő a családgondozásban, valamint a gyermekek jóllétében és fejlődésében;
16. mivel a fogyatékkal élő vagy speciális szükségletű gyermekeknek számos akadályt kell leküzdeniük, alapvető fontosságú a korai beavatkozás és a szülőknek otthoni vagy közösségi alapú szolgáltatások keretében nyújtott támogatás. A fogyatékkal élő gyermekek számára nemcsak az jelenthet problémát, hogy nem tudnak részt venni az oktatási rendszerben, hanem a fizikai környezethez való akadálymentes hozzáférés, valamint az előítéletek és a sztereotípiák is nehézséget okozhatnak. Ha nem állnak a kellő időben rendelkezésre megfelelő támogatási, védelmi és a beilleszkedést elősegítő intézkedések, ezek a nehézségek még súlyosabbá válhatnak, és mind a szülők, mind pedig a gyermekek szegénységének növelésével és kirekesztésükkel az egész életre kiható következményekkel járhatnak;
17. a szüleiktől és/vagy családjuktól elválasztott gyermekek számára is egyenlő esélyeket kell biztosítani a fejlődésre és a tanulásra. A gyermekgondozás intézményesítettségének csökkentése, családi vagy közösségi alapú gondozás, szolgáltatások és segítségnyújtás biztosítása, a megelőzési szolgáltatásokba és a családtámogatásba irányuló beruházások, valamint a gyermekvédelmi rendszerek megerősítése kulcsfontosságúak ahhoz, hogy ezek a gyerekek jobb esélyekkel induljanak az életben;
18. bár a kisgyermekkorai neveléssel kapcsolatos intézkedések, valamint az általános gyermekjóléti és gyermekvédelmi szakpolitikák és szolgáltatások megszervezéséért és tartalmáért továbbra is az egyes tagállamok tartoznak felelősséggel, a nyitott koordinációs módszer keretében történő együttműködés hozzájárulhat a szociális jogok európai pillére célkitűzéseinek eléréséhez, amihez európai, tagállami, regionális és helyi szinten egyaránt határozott lépésekre van szükség;
19. az európai strukturális és beruházási alapok jelentős mértékben hozzájárulnak a gyermekekkel kapcsolatos szakpolitikák reformjainak végrehajtásához, amely intézkedéseket a tagállamok saját költségvetésükből finanszírozzák,

AZ EURÓPAI UNIÓ TANÁCSA

FELKÉRI A BIZOTTSÁGOT, HOGY

20. a továbbiakban is mozdítsa elő a gyermekjogok érvényre jutását, valamint a gyermek- és családközpontú szakpolitikákat, mégpedig azáltal, hogy szakpolitikai menetrendjében kiemelt helyet biztosít ennek a területnek a 2020 utáni időszakra vonatkozóan is, és támogassa a tagállamokat nemzeti politikáik végrehajtásában;
21. a hatáskörök megosztására vonatkozóan a Szerződésekben megállapított elvekkel összhangban mozdítsa elő a szociális jogok európai pillére gyermekekkel kapcsolatos elveinek az érvényre juttatását, különösen azokét, amelyek a gyermekeknek a szegénység elleni védelemhez való jogát, a hátrányos helyzetű gyermekeknek azt a jogát, hogy az esélyegyenlőség javítása érdekében konkrét intézkedésekben részesüljenek, és a gyermekeknek a megfizethető, jó minőségű kisgyermekkori neveléshez és oktatáshoz való jogát érintik;
22. a továbbiakban is mozdítsa elő és erősítse a tagállamok, a szakértők, a szociális partnerek és a civil társadalom képviselői közötti párbeszédet, valamint segítse elő az egymástól való tanulást és a bevált gyakorlatok cseréjét a témához kapcsolódó területeken. Ilyen terület például a gyermekszegénység megelőzése, a kisgyermekkori nevelésre vonatkozó intézkedések – ideértve a különböző szakpolitikai területeket átfogó integrált megközelítéseket –, a színvonalas kisgyermekkori nevelési és gondozási szolgáltatások, valamint a digitalizáció hatása a kisgyermekkori nevelésre;
23. a tagállamokkal szoros együttműködésben folytassa és tegye intenzívebbé a gyermekszegénységgel, valamint a gyermekek jóllétével és nevelésével kapcsolatos elemzési és nyomonkövetési tevékenységeket;

ARRA ÖSZTÖNZI A TAGÁLLAMOKAT, HOGY saját egyedi helyzetüket figyelembe véve

24. biztosítsanak minden gyermek számára egyenlő és méltányos hozzáférést jó minőségű általános kisgyermekkori nevelési és gondozási szolgáltatásokhoz, és ennek érdekében gondoskodjanak a következőkről:
 - szélesebb körben biztosítsanak ilyen szolgáltatásokat, figyelembe véve a regionális különbségeket és szükségleteket,

- általános és célzott szakpolitikák, szolgáltatások és különböző ösztönzők révén, valamint az akadályok és korlátok felszámolását célzó intézkedésekkel tegyék e szolgáltatásokat hozzáférhetőbbé és megfizethetőbbé,
 - fokozzák e szolgáltatások inkluzív jellegét azzal, hogy kiterjesztik őket a különböző háttérű, sajátos nevelési igényű és fogyatékkal élő gyermekekre is, elkerülve a szegregációt és ösztönözve e gyermekek részvételét, továbbá
 - javítsák e szolgáltatások minőségét, és ennek érdekében segítsék elő a kisgyermekkori nevelés és gondozás területén tevékenykedő munkavállalók körében a szakmai színvonal emelését és jó munkakörülmények biztosítását számukra, mozdítsák elő olyan kisgyermekkori nevelési programok és pedagógiai iránymutatások kidolgozását, amelyek minden gyermek esetében lehetővé teszik a bennük rejlő teljes potenciál kibontakoztatását, biztosítsák a fiúk és a lányok esélyegyenlőségét és a velük való egyenlő bánásmódot, segítsék elő a gyermekek mindenek felett álló érdekét szolgáló nevelés és gondozás nyomon követését és értékelését, és alkalmazzanak megfelelő irányítási struktúrákat;
25. olyan integrált és gyermekközpontú megközelítéseket alkalmazzanak, amelyek a gyermekek fejlődésének és jóllétének valamennyi szempontjára kiterjednek, fűzzék szorosabbra az egészségügyi, oktatási, szociális és gyermekvédelmi rendszerek közötti koordinációt és együttműködést, valamint erősítsék tovább helyi szinten az integrált és összehangolt szolgáltatásnyújtást;
 26. a továbbiakban is támogassák a szülőket azzal, hogy elősegítik a munkaerőpiaci részvételt, valamint a munka és a magánélet közötti egyensúlyt, pénzügyi támogatást nyújtanak a családoknak és hozzáférést biztosítanak különböző szolgáltatásokhoz, beleértve a családoknak nyújtott tanácsadást és a családsegítő szolgáltatásokat;
 27. továbbra is nyújtsanak multidiszciplináris támogatást a hátrányos helyzetű gyermekeknek és családoknak – például a roma gyermekeknek, az Unió területén jogszerűen tartózkodó, harmadik országból származó gyermekeknek és a fogyatékkal élő vagy speciális szükségletű gyermekeknek, valamint az alternatív gondozásban lévő, illetve az erőszaknak és bántalmazásnak áldozatul esett gyermekeknek;
 28. segítsék elő a szülők részvételét és olyan gyakorlatok alkalmazását, amelyek partneri kapcsolatokat alakítanak ki a szülők és a kisgyermekkori nevelési és gondozási szolgáltatók között, illetve elmélyítik azokat, és mozdítsák elő azoknak a gyakorlatoknak az érvényesülését, amelyek megkönnyítik a hátrányos helyzetű vagy hátrányos helyzetű közösségekből származó szülőkkel és családokkal való kapcsolattartást;
 29. folytassák a kisgyermekkori nevelés és a szolgáltatásnyújtás alapvető mutatóival kapcsolatos adatgyűjtést és továbbra is kövessék nyomon e mutatók alakulását, mind nemzeti, mind helyi szinten;

30. erősítsék valamennyi releváns állami, magánszektorbeli és civil társadalmi szereplő részvételét a kisgyermekkorú neveléssel és a kisgyermek jövedelmével kapcsolatos szakpolitikák kidolgozásában, végrehajtásában, nyomon követésében és értékelésében, valamint segítsék elő az e szereplők közötti szorosabb együttműködést;
31. nemzeti körülményeiktől és szakpolitikai menetrendjüktől függően vegyék fokozottabban igénybe az európai strukturális és beruházási alapokat, különösen az Európai Szociális Alapot (ESZA) és az Európai Regionális Fejlesztési Alapot (ERFA) a gyermekek szegénységének és társadalmi kirekesztettségének a megelőzését és az ezek elleni küzdelmet célzó intézkedések támogatására;

FELSZÓLÍTTJA A SZOCIÁLIS VÉDELMI BIZOTTSÁGOT, HOGY

32. a szociális védelem és társadalmi befogadás területén alkalmazott nyitott koordinációs módszer keretei között a továbbiakban is segítse elő és ösztönözze a kisgyermekkorú nevelésre vonatkozó integrált szakpolitikákkal, valamint a szegénység és a társadalmi kirekesztettség csökkentésére gyakorolt hatásukkal kapcsolatos elképzelések, ismeretek, tapasztalatok és bevált gyakorlatok összegyűjtését és megosztását, többek között tematikus felülvizsgálatok végzésével és a szociális védelemre, illetve a társadalmi befogadásra vonatkozó szakértői értékelési program segítségével;
33. többek között az európai szemeszter keretében a továbbiakban is kövesse nyomon a gyermekszegénység, valamint a gyermekek jövedelme és fejlődése területén jelentkező egyes konkrét problémák alakulását, és készítsen megfelelő elemzéseket;
34. folytassa az együttműködést a Foglalkoztatási Bizottsággal, az Oktatási Bizottsággal és más uniós szintű bizottságokkal és magas szintű munkacsoportokkal a közös hatáskörükbe tartozó azon témákkal kapcsolatban, amelyek a társadalmi fejlemények figyelemmel kíséréséhez, valamint a szegénység és a társadalmi kirekesztettség csökkentéséhez kapcsolódnak.

Hivatkozások

- Az EU Alapjogi Chartája
- Európa 2020: Az intelligens, fenntartható és inkluzív növekedés stratégiája
- A szociális jogok európai pillére
- A Tanács következtetései az oktatás és a képzés szociális dimenziójáról (2010)
- A Tanács következtetései a kisgyermekkorai nevelésről és gondozásról: hogy minden gyermek szilárdan megalapozhassa jövőjét (2011)
- A Bizottság 2013/112/EU ajánlása: „Beruházások a gyermekek érdekében: a hátrányos helyzetből való kitörés”
- Elnökségi következtetések, barcelonai Európai Tanács, 2002. március 15–16.
- A nemek közötti egyenlőségről szóló európai paktum (2011–2020)
- Az oktatás és a képzés terén folytatott európai együttműködés stratégiai keretrendszere (Oktatás és képzés 2020□□)
- Az Európai Parlament állásfoglalása az egyenlőtlenségek csökkentéséről, különös tekintettel a gyermekszegénységre (2015)
- A Tanács következtetései – A romák integrációját célzó nemzeti stratégiák uniós keretrendszere 2020-ig (2011)
- A Tanács következtetései a romaintegrációs folyamat felgyorsításáról (2016)
- A gyermek jogairól szóló ENSZ-egyezmény
- A fogyatékossgal élők jogairól szóló ENSZ-egyezmény
- Az ENSZ 2030-ig tartó időszakra szóló fenntartható fejlesztési céljai
- A Bizottság közleménye: „A következő lépések Európa fenntartható jövőjéért: Európai fellépés a fenntarthatóságért (2016)
- A szociális és kulturális egyenlőtlenségek kezelése a kisgyermekkorai nevelés és gondozás révén Európában (Eurydice, 2009)
- Javaslat – A kisgyermekkorai nevelés és gondozás minőségi keretének alapelvei (a kisgyermekkorai neveléssel és gondozással foglalkozó munkacsoportnak az Európai Bizottság égisze alatt készült jelentése)